

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ
ਤਾ ਕੇ ਸ੍ਰਾਦ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਅਹਿਲਾਦ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ
ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥੧॥ ਡੇਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ
ਖਾਦ ॥ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦ ॥੯੪॥੧੧੭॥ {ਪੰਨਾ 1226}

ਪਦਅਰਥ:- ਰੀ ਮਾਈ—ਹੇ ਮਾਂ! ਪੇਖਿ—ਵੇਖ ਕੇ। ਬਿਸਮਾਦ—ਹੈਰਾਨ। ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ—ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਰੋ
ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪ ਰਹੀ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

ਬੰਧਪ—ਸਨਬੰਧੀ। ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ। ਕੇ—ਦਾ। ਅਹਿਲਾਦ—ਖੁਸ਼ੀ, ਹੁਲਾਰਾ। ਸਾਧ ਸੰਗਿ—ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
ਵਿਚ। ਸਭੁ—ਸਾਰਾ। ਪਰਮਾਦ—{pRmwd} ਭੁਲੇਖਾ, ਗਲਤੀ। 1।

ਭੈ—ਡਰ {ਬਹੁ-ਵਚਨ}। ਖਾਦ—ਖਾਧੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਰੁ—ਆਸਰਾ। ਭ੍ਰਮਾਦ—ਭਟਕਦੇ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ (ਮੇਰੀ) ਮਾਂ! (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੌਤਕ) ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਰੋ ਇਕ-ਰਸ
(ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ) ਰੁਮਕ ਰਹੀ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ (ਮਿਲਾਪ ਦੇ) ਆਨੰਦ ਭੀ ਹੈਰਾਨ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। 1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਮਾਂ! (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਮਾਂ ਪਿਉ ਸਨਬੰਧੀ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਹੈ। (ਮੇਰੇ) ਮਨ ਵਿਚ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ (ਦੇ ਮਿਲਾਪ) ਦਾ
ਹੁਲਾਰਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਾਂ! ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ) ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਗੀਤ
ਗਾਏ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। 1।

ਹੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ! ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚਿੱਤ ਦੀ ਡੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਰਮ ਸਾਰੇ
ਡਰ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਬਣਾ ਲਿਆ, ਉਹ ਮੁੜ ਮੁੜ
ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਭਟਕਦਾ। 2। 94। 117।